

ת"ד 6839/02/13 - מדינת ישראל נגד ארז שאול בנקר

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 6839-02-13 מדינת ישראל נ' בנקר
בפני כבוד השופטת רונה פרסון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ארז שאול בנקר

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין גרימת תאונת דרכים עקב אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים החצייה בבטחה - עבירה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**") וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"), נהיגה רשלנית - עבירה לפי סעיפים 62(2), 38(2) ו-3(3) לפקודת התעבורה והתנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 28.3.12 סמוך לשעה 15:50, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג אאודי מספר רישוי 24-737-62 (להלן: "הרכב"), בשדרות מוריה בחיפה והגיע סמוך לבית מס' 94, כשהוא נוסע בנתיב השמאלי מתוך שני נתיבים. הכביש במקום דו מסלולי, מופרד על ידי אי תנועה בנוי, דו נתיבי, כביש תקין, יבש, ראות טובה, שדה ראייה פתוח לפניו למרחק 60 מטר. במקום מסומן מעבר חצייה להולכי רגל הנראה היטב לעין, ומצד ימין מוצב תמרור 306 "זכות קדימה להולך רגל" המורה על קיומו. אותה עת, במקום הנ"ל ומימין ביחס לכיוון נסיעת הנאשם, חצתה את הכביש בסמוך למעבר החצייה הולכת הרגל ג' ש', ילידת 1970, אשר הספיקה לחצות את הנתיב הימני, לאחר שאוטובוס אלמוני עצר על מנת לאפשר לה לחצות בבטחה, והחלה לחצות את הנתיב השמאלי עד שנפגעה. הנאשם נהג רכבו ברשלנות בכך שלא שם לב לדרך, ללא סיבה סבירה הבחין באיחור בהולכת הרגל, על אף שהבחין באוטובוס שמימינו, לא האט מהירות נסיעתו, לא אפשר להולכת הרגל להשלים החצייה בבטחה, פגע בה והעיף אותה לכביש (להלן: "**התאונה**"). כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל בגופה חבלות של ממש, נזקקה לניתוח וקיבוע ואושפזה לצורך שיקום.

3. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום למעט בתאונה ותוצאותיה. גרסתו של הנאשם בתמצית היא כי הולכת הרגל חצתה את הכביש בריצה לפני מעבר החציה וכי לא ניתן היה להבחין בה מאחר והוסתרה על ידי אוטובוס שנסע בנתיב הימני במקביל לרכב הנאשם ובניגוד לנטען בכתב האישום, האוטובוס לא עצר כדי לאפשר את חצייתה.

4. מטעם המאשימה העידו רס"מ מאיר מדקר, גב' ש' ג', מר ליאור זאבי, רפ"ק ג'ורג' במביליה, ד"ר אוהד שרון, רס"מ שאול דואק, רס"ב אהוד אלון ורס"ב רמי כהן. כמו כן הוגשו, בין היתר, המסמכים הבאים: הודעת הולכת הרגל, הודעות עדים, מסמכים רפואיים, דו"ח בוחן, תרשים, סקיצה והודעות הנאשם במשטרה.

מטעם ההגנה העידו הנאשם ומר יואב קיץ, מומחה מטעם הנאשם. כמו כן הוגשו הודעת עד ראיה, תצלומים וחוות דעת מומחה.

דין והכרעה

5. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהופעתם בפניי מעל דוכן העדים, ולאחר שעיינתי במוצגים ושקלתי טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה לפיה עובדות כתב האישום הוכחו מעבר לכל ספק סביר.

המחלוקות המרכזיות בין הצדדים נוגעות לשאלה היכן התרחשה התאונה - לפני או על גבי מעבר החציה, אופן וקצב חציית הולכת הרגל, שדה הראיה כלפיה והתנהלותו של האוטובוס האלמוני אשר היה במקום. להלן אפרט עדויות התביעה ועדויות ההגנה תוך קביעת ממצאי מהימנות והכרעה בשאלות השנויות במחלוקת בתיק.

6. הבוחן, רס"מ מאיר מדקר (להלן: "הבוחן") הגיש תרשים (ת/6), דו"ח בוחן (ת/7) וסקיצה (ת/8). הבוחן ציין בדו"ח (ת/7) כי נערך ניסוי שדה ראיה עם ניידת וכי מכיוון נסיעת רכב הנאשם ניתן לראות את מעבר החצייה ממרחק של 60 מטר לפחות.

מסקנותיו של הבוחן בדו"ח היו כדלקמן:

א. רכב הנאשם נסע מכיוון כללי מרכז הכרמל לכיוון כללי מרכז חורב על שדרות מוריה.

ב. הולכת הרגל חצתה את הכביש במעבר חצייה מימין לשמאל ביחס לכיוון הגעת הרכב.

ג. ליד פינת רחוב הנדיב פגע הרכב בהולכת הרגל בנתיב שמאל מתוך שניים.

ד. שדה הראייה ותוואי הדרך תקינים, מעבר החצייה והתמרור אינם מהווים גורם לתאונה.

ה. הגורם לתאונה הוא הגורם האנושי.

7. בחקירתו הראשית העיד הבוחן כי היה במקום התאונה עם הנאשם וערך איתו הצבעה במקום. במסגרת עדותו ערך והגיש שחזור של התאונה (ת/10) והעיד כי התאונה נמנעת.

8. בחקירתו הנגדית העיד הבוחן כי לא יצא למקום התאונה בסמוך להתרחשותה. הוא הסביר כי ביום התאונה היה בוחן יחיד וטיפל בשתי תאונות, תאונה שלישית העבירו למוקד חדרה והתאונה הרביעית, עסקינן, לא יכלו להגיע אליה ובנוסף דובר בפציעה קלה בהתחלה ורק אחר כך התברר שהפציעה קשה. הוא ציין כי הצבעת הנאשם בוצעה כחמישה או שישה חודשים לאחר התאונה.

הבוחן העיד כי החישובים שלו היו משתנים במידה ויש שוני כזה או אחר במרחקים ביחס למיקום הנפגעת, מקום עצירת הרכב ומקום ההצבעה לעניין האימפקט, אך ציין כי ערך את החישובים בהתאם למה שהנהג אמר וכאשר הנתונים שהנהג מסר היו מספיקים לצורך השחזור. לעניין מהירות החצייה של הולכת הרגל ציין, כי לקח בחשבון שהולכת הרגל חצתה בהליכה מהירה בהסתמך על עדות הולכת הרגל.

הבוחן הופנה לעדויות שונות, מהן עולה, לפי הנאשם, כי מקום עמידת הרכב לאחר התאונה הוא לפני מעבר החציה ובצמוד אליו. הבוחן השיב כי הלך לפי עדות הולכת הרגל שאמרה שהיא חצתה במעבר חצייה ואמרה שאוטובוס שהיה בנתיב הימני עצר ואפשר לה לעבור. הוא הוסיף שגם לפי ההצבעה של הנאשם, הולכת הרגל חצתה בחלק מהכביש במעבר חצייה. הבוחן ציין עוד, כי על פי העדים הפגיעה התרחשה לפני מעבר החציה ועל פי הצבעת הנאשם חלק מהחצייה היתה על מעבר חצייה כשהפגיעה היא לפני מעבר החציה.

הבוחן העיד, כי לפי הצבעת הנאשם הוא ראה את הנפגעת יורדת מהמדרכה לכביש וכי בהתאם לעדותו נהג במהירות של בין 15 ל-20 קמ"ש. במהירות הזו הוא יכול למנוע את התאונה. הוא ציין כי הנהג לא אמר שהולכת הרגל התגלתה לו מהפינה של האוטובוס (שאז יכול להיות שלא ניתן היה להימנע מהפגיעה) אלא אמר שראה אותה יורדת משפת המדרכה לכביש והחישוב נעשה לגבי זמן זה ואז התאונה היא נמנעת. הוא העיד כי לפי עדות הנאשם, הוא ראה את הולכת הרגל חוצה מימין לשמאל בריצה אלכסונית.

הבוחן הדגיש בעדותו, כי מכיוון שהיה אוטובוס שעצר לפני מעבר החצייה, הנאשם היה אמור לעצור על מנת לא לעקוף רכב לפני מעבר חצייה. לטעמו, התנהגות הולכת הרגל אינה מפתיעה כי מדובר במעבר חצייה.

9. מצאתי כי עדותו של הבוחן קוהרנטית ומהימנה. לעניין השחזור, הבוחן העיד כי אמנם כל שינוי בנתונים יש בו כדי לשנות את תוצאות השחזור, אך עמד על כך שהשתמש בנתונים שמסר לו הנאשם וכי על פי נתונים אלה התאונה נמנעת.

איני מקבלת טענת ב"כ הנאשם בסיכומיו כי השחזור שערך הבוחן הוא בבחינת מקצה שיפורים. לא מצאתי דופי בכך שהבוחן ערך והגיש את שחזור התאונה במסגרת עדותו. הבוחן הסביר את הנתונים בהם השתמש לצורך השחזור וקביעתו כי התאונה נמנעת היתה נתונה לחקירה נגדית מקיפה מצד ב"כ הנאשם.

10. כמו כן, איני סבורה כי העובדה שהבוחן לא יצא לשטח סמוך להתרחשות התאונה עולה כדי מחדל. מדובר בתיק הצמדה כאשר הבוחן הסביר שאי יציאתו לשטח נבעה מאילוצי עבודתו באותו יום. מכל מקום, הבוחן הגיע לזירת האירוע מספר ימים לאחר מכן וגם כעבור כחמישה חודשים וערך הצבעה במקום עם הנאשם ועם העדים וכן ערך ניסוי שדה ראיה.

יש לציין, כי אף המומחה מטעם הנאשם, מר יואב קיץ (להלן: "מר קיץ"), העיד כי אמנם בנסיבות מחובתו של הבוחן לצאת לשטח, "אלא אם כן היה מדובר בו זמנית באירוע חריג יותר והיו אילוצי מערכת" (פרוטוקול הדיון מיום 12.2.17, עמ' 37, ש' 6-3).

11. חשוב לציין כאן, וכפי שיובהר בהרחבה להלן, כי שאלת הימנעות התאונה והפרת חובותיו של הנאשם כרוכה בקביעה לעניין מיקום התאונה, שעה שאין חולק, גם לפי עדות הנאשם עצמו, כי לפחות חלק מהחצייה היה על מעבר החצייה. כפי שיובהר להלן, לקביעת, כל החצייה, עד לפגיעה, היתה על גבי מעבר החצייה. משכך, גם אם לא הייתי מקבלת את קביעתו של הבוחן לעניין השיחזור שמבוסס לטענתו על דברי הנאשם כי הבחין בהולכת הרגל כשירדה משפת המדרכה לכביש, ומאחר והחצייה היתה על מעבר החצייה, כשמימין לנאשם נוסע אוטובוס שהסתיר לו את המעבר, אשר עצר על מנת לאפשר חצייה בבטחה של הולכת הרגל, הרי שכל ההתנהלות מצדו של הנאשם, מלבד עצירה כדי לאפשר את החצייה או האטה באופן שמאפשר עצירה לפני המעבר, היא בבחינת הפרת חובותיו כנהג זהיר וסביר ועל כך עוד ארחיב.

12. אדון כעת בגרסאות של הולכת הרגל ושל הנאשם בנוגע לשאלות שבמחלוקת. אציין כבר עתה כי בעוד שעדותה של הולכת הרגל היתה קוהרנטית ומהימנה, התרשמתי כי עדותו של הנאשם בלתי עקבית ובלתי מהימנה ונתגלו סתירות וחוסר דיוקים בחקירתו הנגדית במיוחד בעת שנשאל שאלות מפתיעות שלא התכוון להן ואשר גרמו לו לבלבול, וזאת נוכח התרשמתי ממהלך עדותו.

13. הולכת הרגל, גב' ש ג (להלן: "גב' ג" או "הולכת הרגל"), מסרה בהודעתה מיום 8.4.12 (ת/5) גרסתה כדלקמן:

"בתאריך 08/03/12 בשעה 15:50 לערך חניתי את הרכב שלי בשד' מוריה בחיפה, ליד רח' הנדיב והייתי אמורה להגיע לרופא שיניים במוריה 99, שנמצא מעבר לכביש. אני הלכתי לכיוון מעבר החצייה...מדובר במעבר חציה בכביש עם שני נתיבים לכל כיוון עם שטח הפרדה בנוי, המעבר חציה הוא חדש שעשו אותו במקום מעבר חציה שהיה 10 מ' מלפניו, עמדתי על שפת

המדרכה עצר לי אוטובוס של אגד ירוק. לא זוכרת איזה קו, עשיתי לו מחווה של נימוס ותודה והתחלתי לחצות, וכאשר הגעתי לנתיב השמאלי ועשיתי אולי צעד אחד ואז הוא העיף אותי. אני נחתתי אולי 10-15 מ' אחרי מעבר החצייה, ולרכב שלו נגרם נזק..." (ההדגשות אינן במקור).

גב' ג' העידה כי לא הבחינה ברכב לפני שפגע בה אלא תוך כדי הפגיעה. העידה כי חצתה בהליכה מהירה לאחר שעמדה על שפת המדרכה.

14. בעדותה בבית המשפט חזרה גב' ג' על גרסתה וציינה כי לאחר שהגיעה למעבר החצייה, "**עצרתי במעבר. מדובר בכביש דו סטרי עם שני נתיבי נסיעה לכל כיוון. אני התחלתי לחצות את שני נתיבי החצייה המובילים ממרכז הכרמל לכיוון מרכז חורב. עצר לי אוטובוס במעבר. הוא נסע בנתיב הימני בכיוון נסיעתו. הנהנתי לו לתודה והמשכתי חצייה ואז פגע בי הרכב בנתיב השמאלי. בתחילתו. הלכתי בקצב רגיל. אני ספורטאית מטבעי...**" (פרוטוקול הדיון מיום 17.6.14, עמ' 5, ש' 6-10, ההדגשות אינן במקור).

15. בחקירתה הנגדית העידה גב' ג' כי לא רצה אלא חצתה בהליכה מהירה: "**לא מיהרתי. אני בעברי ספורטאית. עברתי בהליכה מהירה להשלים את החצייה. לא רצתי. הלכתי מהר.**" (שם, בעמ' 5, ש' 26-27).

16. גב' ג' עמדה על כך שהאוטובוס עצר לה בקו מעבר החצייה וכי היא חצתה במעבר החצייה:

"**ש. שוטר שהגיע למקום זמן קצר לאחר התאונה אומרים שמקום עמידת הרכב (לאחר התאונה) היה לפני מעבר החצייה, בצמוד לפני מעבר החצייה, מפנה לנ/1.**"

ת. יהיה תמוה בפני שעצר לי נהג אוטובוס שלא במעבר חצייה. נהג האוטובוס עצר לי בקו מעבר החצייה. לא הייתי מתחילה לחצות אילולא היה עוצר לי נהג האוטובוס בקו מעבר החצייה.

ש. אם אומר לך שהיה עד לתאונה שראה את התאונה ואמר שלא חצית במעבר חצייה?

"**אני יכולה שיכה אותי ברק עכשיו אם הייתי עוברת שלא במעבר חצייה. אני בטוחה שהוא לא עשה את זה בכוונה זה היה בתום לב. אבל אין לי שום ספק שאני חציתי במעבר חצייה. בוודאות. אני אמא לילדים ומתורגלת. אני רגילה לעבור במעבר חצייה. אני לא הייתי חוטאת בטפשות כזו. אני עצרתי והמתנתי עד שאוטובוס עצר והוא לא היה עוצר אילולא היה מעבר חצייה. כאשר הרגשתי בטוחה חציתי. בצעדים מהירים.**"

(שם, בעמ' 5, ש' 32 - עמ' 6, ש' 9).

17. גב' ג' עומתה עם עדותם של רפ"ק ג'ורג' במביליה וד"ר אוהד שרון אשר העידו כי מקום עמידת הרכב לאחר התאונה היה לפני מעבר החציה ובצמוד לו, והשיבה, כי לדעתה הנאשם החזיר ("משך" כלשונה) את הרכב אחורה. העידה כי הנאשם הלך לרכב להביא לה בקבוק מים וכי באותו מעמד יכול להיות שהוא משך את הרכב אחורה, אם כי לא ראתה אותו מזיז את הרכב לאחור.

18. התרשמתי כי עדותה של גב' ג' היתה מפורטת, עקבית ומהימנה. לפי גרסתה, היא חצתה במעבר החציה בהליכה מהירה וזאת לאחר שהאוטובוס עצר לה לפני קו מעבר החציה. גב' ג' לא ניסתה ליפות את נסיבות התרחשות התאונה אלא הודתה כי חצתה בהליכה מהירה ואף העידה כי ייתכן שחצתה באלכסון.

19. לעומת זאת, לפי גרסתו של הנאשם, הולכת הרגל חצתה לפני מעבר החציה מימין לשמאל בריצה אלכסונית. לציין כי הנאשם מסר שתי הודעות, הראשונה הודעה פתוחה מיום 3.4.12 (ת/11) והשנייה הודעה תחת אזהרה מיום 20.9.12 (ת/9).

20. בהודעת הנאשם מיום 3.4.12 (ת/11) מסר הנאשם גרסתו כדלקמן:

"בתאריך 28.03.12 בשעה 15:50 לערך נהגתי ברכב פרטי מסוג אאודי הנושא מ.ר. 2473762 בחיפה בשד' מוריה לכיוון מרכז חורב במהירות של כ-15-20 קמ"ש, הרכב אוטומט. נסעתי בנתיב שמאלי מתוך 2 נתיבי נסיעה לאותו הכיוון. מימיני נסע אוטובוס אגד בצבע ירוק ואיני יודע את מספר הקו של האוטובוס. תוך כדי נהיגה במקביל לאוטובוס הולכת רגל אשר רצה מימין לשמאל ביחס לכיוון נסיעתי הצליחה לעבור את האוטובוס והבחנתי בה לראשונה אך ורק לאחר שהיתה במרחק של כ-1/2 מטר מרכבי. בלמתי במקום בלימת חירום ופגעתי קלות בהולכת רגל עם חלק קדמי ימני של הרכב שלי, הולכת הרגל כבת 40 שנה, נפלה על הכביש נעצרתי במקום, יצאתי הרכב לברר מה קרה והזמנתי משטרה ומד"א למקום, הולכת הרגל פונתה לבית החולים, לאחר האירוע היה במקום שוטר שבמקרה היה בסביבה ואמר לי להזיז את הרכב, אוטובוס שנסע במקביל אליי מימין נסע מהמקום אין לי פרטים שלו לאחר מכן הגיע ניידת משטרה למקום."

הנאשם העיד כי במקום קיים מעבר חציה כמטר לפני סיום בלימת הרכב, אבל התאונה אירעה כמה מטרים לפני מעבר החציה. העיד כי לא ניתן היה לראות את הולכת הרגל מימין בגלל האוטובוס של אגד שנסע בנתיב הימני ומאחר והולכת הרגל הגיעה באופן פתאומי לכיוונו.

בהודעה תחת אזהרה מיום 20.9.12 (ת/9) דבק הנאשם בעדותו הקודמת אשר ניתנה בסמוך לאירוע וציין כי אין לו מה להוסיף מעבר לכך. הנאשם נשאל שאלות רבות אודות התרחשות התאונה ולמרביתן השיב כי אינו זוכר.

21. בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם גרסתו בחקירה ראשית כדלקמן:

"באותו היום נהגתי ברכבי בשד' מוריה בנתיב השמאלי לכיוון ככר ספר, חורב, מכיוון מרכז הכרמל, פגישת עבודה, היתה לי פגישה, אני נוסע שם די הרבה לעתים קרובות, כאשר נסעתי בנתיב השמאלי, במקביל אוטובוס שנסע בנתיב הימני, נסעתי במקביל אליו, לא חלפתי על פניו, הבחנתי שהאוטובוס מאט, בולם לקראת המעבר חציה ועושה תנועות של ידיים או משהו כזה, והולכת רגל שאני משער שהיא חצתה בריצה כי הופיעה בפתאומיות נגלתה לעיני הגיחה מצד ימין לשמאל, ראיתי אותה עוברת את האוטובוס ופגשה אותי, כמובן שבלמתי בחוזקה, בלימת חירום, ככל שיכולתי, מן הסתם היתה פגיעה. הרכב שלי נעצר לפני המעבר חציה, יצאתי מהרכב הלכתי ישר להולכת הרגל, שאלתי לשלומה, חושב שגם הזמנתי לה מדא אם אני זוכר נכון, נתתי לה מים. זה בגדול."

(פרוטוקול הדיון מיום 12.2.17, עמ' 31, ש' 24-16).

22. יאמר כאן מייד, כי עדותו של הנאשם באשר לקצב חציית הולכת הרגל ובאשר לשאלה מתי הבחין בה לראשונה היתה בלתי עקבית ונתגלו בה סתירות, שכן בעוד שבהודעתו מיום 3.4.12 (ת/11) טען הנאשם כי הולכת הרגל רצה מימין לשמאל ביחס לכיוון נסיעתו וכי הבחין בה לראשונה במרחק של כחצי מטר מרכבו, בחקירתו הנגדית העיד כי הבחין בהולכת הרגל לראשונה בזמן הפגיעה (שם, בעמ' 32, ש' 20-21) ובתשובה לשאלה כיצד הוא יודע שהיא רצה אם לא ראה אותה קודם, השיב: "תיארתי לעצמי שזה מה שקרה." (שם, בעמ' 34, ש' 20-17).

משנטען בפני הנאשם כי למעשה אין הוא יכול להגיד אם הולכת הרגל רצה או הלכה, השיב: "הכל קרה כל כך מהר, הצליחה לעבור את האוטובוס, ראיתי אותה בהפתעה. מי שהולך הליכה רגילה אטית אפשר להבחין בו ובמקרה הזה הרגשתי שהולכת הרגל חלפה על פני האוטובוס במהירות והפתיעה אותי והגיחה ממולי בצורה מפתיעה." (שם, בעמ' 34, ש' 24-21).

בחקירתו הראשית העיד כי הוא משער שהולכת הרגל חצתה בריצה כי הופיעה בפתאומיות (שם, בעמ' 31, ש' 20).

הנאשם נשאל האם הולכת הרגל חצתה בקו ישר או באלכסון והשיב: "לא יודע בוודאות, מתאר לעצמי שזה היה בקו אלכסוני כי הצליחה לעבור את האוטובוס ופגשה אותי לפני מעבר החציה." (שם, בעמ' 36, ש' 16-15).

23. מלבד גרסאותיהם של הנאשם ושל הולכת הרגל, הונחה בפני גרסתו של מר ליאור זאבי (להלן: "מר זאבי"), אשר מסר בהודעתו מיום 23.9.12 (נ/1) במשטרה כדלקמן:

"בתאריך 28/03/12 בשעה 15:50 לערך יצאתי מהעבודה שלי ברחוב הנדיב בחיפה וצעדתי

ברגל לעבר ת. האוטובוס בשד' מוריה. כאשר הגעתי לפני התחנה ראיתי את הגברת מתפרצת אל הכביש כאשר אוטובוס שהיה בנתיב הימני האט לפני המעבר היא חצתה כמטר לפני המעבר, ואז רכב שעקף את האוטובוס בנתיב השמאלי פגע בהולכת הרגל היכן שהצבעתי לך וה"ר עפה או התגלגלה לכיוון העמוד חשמל שם היא שכבה על הכביש. הרכב נעצר על המעבר, והוא ירד מהרכב והיה לבן כמו סיד. הוא לקח ממני פרטים..." (שורות 1-9). (ההדגשות אינן במקור).

מר זאבי ציין בהודעתו במשטרה, כי הולכת הרגל רצה אל מעבר החציה או בסמוך אליו, כי האוטובוס היה בהאטה לפני המעבר אך לא בעצירה מוחלטת. העיד כי היה עוד רכב שנסע לפני הרכב הפוגע בנתיב השמאלי שהצליח לעבור מבלי לפגוע בהולכת הרגל ואז הרכב הפוגע פגע בה. העיד כי הולכת הרגל התפרצה ורצה אבל חצתה באלכסון את מעבר החציה, מה שאומר שחלק מהריצה שלה היה על מעבר החציה.

24. בעדותו בבית המשפט מסר מר זאבי את הגרסה הבאה: "ביום התאונה הייתי בתחנת האוטובוס, אני עובד ברחוב הירקון. יצאתי לאוטובוס והייתי בתחנה וראיתי אישה רצה לפני האוטובוס שהיה מואט אבל לא הספיק לעצור. הגב' רצה לפני מעבר החצייה, 2-3 מטר לפני המעבר. האוטובוס היה בנסיעה איטית וכשהיא עברה הוא הספיק לעצור אבל האוטו שהגיע מצד ימין לא ראה את הנפגעת. אני הייתי בתחנת האוטובוס הקרובה לירקון. האוטו שהגיע מצד ימין נסע בנתיב השמאלי שבכיוון הנסיעה שלו ואז אותו רכב נכנס בגברת ולא היה מצב שהוא יכול היה לראות אותה. האוטובוס כמעט נכנס בה. כשהיא רצה היא ניסתה להספיק את מעבר החצייה ואז האוטובוס צפר לה והתעצבן והבחור שהיה ברכב נכנס בה ואין מצב שיכול היה לראות אותה."

(פרוטוקול הדיון מיום 8.2.15, עמ' 21, ש' 11-18, ההדגשות אינן במקור).

מר זאבי העיד כי "האוטובוס האט את המהירות שלו אבל לא עצר לגמרי. אני לא זוכר כל כך אבל אני זוכר שהוא דרדר, הוא היה בנסיעה איטית." (שם, בעמ' 21, ש' 20-21).

25. בחקירתו הנגדית העיד מר זאבי כי הולכת הרגל רצה לעבר הכביש, "היא סימנה ביד שמאל שלה עצור לאוטובוס... והאוטובוס דרדר ובלם ונעצר והמשיך בדרדור שלו" (פרוטוקול הדיון מיום 8.2.15, עמ' 22, ש' 5-6). הוא ציין עם זאת כי אינו זוכר "בדיוק". העיד כי האוטובוס בלם בעוצמה וכי היה עוד רכב לפני הרכב הפוגע אשר הספיק לברוח עם הבלימה של האוטובוס. לטענתו, נהג האוטובוס צעק והמשיך לנהוג ולא נעצר וכי רכב הנאשם לא עקף את האוטובוס. הוא ציין, כי אם הוא היה הנהג גם הוא היה פוגע בהולכת הרגל וכך גם כל אחד אחר כי אי אפשר היה לראות את הולכת הרגל.

26. להשלמת התמונה אציין, כי גב' ג' שעומתה עם גרסתו של מר זאבי ועם טענתו כי היא התפרצה

לכביש וכי האוטובוס לא עצר אלא היה בנסיעה איטית, השיבה כי לא יכול להיות מצב כזה שכן היא עצרה ועשתה מחווה של תודה לנהג האוטובוס וציינה כי היא עצרה לפני מעבר החצייה כי סיימה בדיוק שיחת טלפון ולכן לא היתה "במרוצה". היא ציינה, כי יכול להיות שבתוך מעבר החצייה הלכה באלכסון אבל מלמעלה כלפי מטה ולא להיפך, קרי, בתנועה מתרחקת מהנאשם. היא הוסיפה, כי נהג האוטובוס ממילא האט נסיעתו בשל תחנת אוטובוס קרובה אך הוא לא גלש במעבר אלא עצר בשבילה.

27. במחלוקת שנפלה בין הגרסאות אני מקבלת את גרסתה של גב' ג'. עדותה של גב' ג' היתה מפורטת ומהימנה, היא תיארה כי עצרה לפני מעבר החצייה כי בדיוק סיימה שיחת טלפון וכי האוטובוס עצר עבורה בקו מעבר החצייה. גב' ג' הודתה כי חצתה בהליכה מהירה כבר בהודעתה הראשונה אך עמדה על כך שלא התפרצה אל הכביש ולא חצתה בריצה. מעבר להתרשמותי מאמינותה של גב' ג', לא מצאתי כי יש בעדותו של מר זאבי, שלכאורה הוא עד ראיה אובייקטיבי, כדי לפגוע במהימנותה שכן נפלו חוסר דיוקים ואף סתירות בגרסתו אשר פוגעות במהימנותו. כך למשל, בהודעתו במשטרה העיד מר זאבי כי רכב הנאשם עקף את האוטובוס בנתיב השמאלי ואילו בעדותו בפני העיד כי הרכב לא עקף את האוטובוס.

בקשר למהירות חצייתה של הולכת הרגל, לא מן הנמנע שמר זאבי פירש את הליכתה המהירה כהתפרצות או כריצה.

28. יתרה מכך, ומעבר להתרשמות גרידא מהעדים, מצאתי כי עדותה של גב' ג' מקבלת חיזוק משמעותי ביותר מראייה אובייקטיבית ועצמאית שאין לגביה מחלוקת, הכוונה למיקום הטלתה על הכביש לאחר הפגיעה.

בנוגע לעניין זה, אישר אף מומחה ההגנה מפורשות, כי בהנחה שהפגיעה בהולכת הרגל היתה במהירות של 20 קמ"ש (וזו המהירות שטען לה הנאשם), מרחק ההטלה הממוצע הוא בין 3-4 מ', קרי שאם טענת הנאשם ומר זאבי לפגיעה לפני מעבר החצייה היתה נכונה, אז המעוף של הולכת הרגל היה צריך להיות בתוך מעבר החצייה.

אין חולק כאמור, כי הולכת הרגל הועפה אל מעבר למעבר, במרחק שעל פי מדידת הבוחן הוא 7.6 מ' מסוף מעבר החצייה. אם מחברים את כל הנתונים האובייקטיבים ביחד, ומצרפים אותם לעדותה של גב' ג', עולה שהפגיעה בה על ידי הנאשם היתה בתוך מעבר החצייה. כל אפשרות אחרת פשוט אינה עולה בקנה אחד עם הממצאים.

29. מעבר לכך, אני מקבלת את עדותה של גב' ג' כי האוטובוס עצר לה לפני קו מעבר החצייה ולא רק האט נסיעתו כפי שהעיד מר זאבי. גב' ג' עמדה על כך שהאוטובוס עצר לה לפני קו מעבר החצייה וכי לא היתה חוצה אילולא נעצר ואף ציינה הן בהודעתה הראשונה והן בעדותה כי סימנה מחוות תודה

עדותו של הנאשם בנושא זה היתה בלתי עקבית. בעוד בעדותו הראשית העיד הנאשם כי "**הבחנתי שהאוטובוס מאט, בולם לקראת המעבר חציה**" (פרוטוקול הדין מיום 12.2.17, עמ' 31, ש' 19), בחקירתו הנגדית העיד כי האוטובוס לא עצר אלא האט (שם, בעמ' 32, ש' 19).

גם עדותו של מר זאבי בנושא זה היתה בלתי עקבית. בהודעתו הראשונה העיד כי האוטובוס היה בהאטה לפני המעבר אך לא בעצירה מוחלטת. לעומת זאת בחקירתו הראשית העיד כי "**האוטובוס היה בנסיעה איטית וכשהיא עברה הוא הספיק לעצור**" (פרוטוקול הדין מיום 8.2.15, בעמ' 21, ש' 13). לאחר מכן העיד כי נהג האוטובוס האט את המהירות שלו אבל לא עצר לגמרי (שם, בעמ' 21, ש' 20-21). בחקירתו הנגדית העיד כי האוטובוס בלם בעוצמה ומנגד כי נהג האוטובוס המשיך לנהוג ולא נעצר (שם, בעמ' 2, ש' 9-17).

30. אינדיקציה נוספת אשר היה בה כדי ללמד על מקום חציית הולכת הרגל ומקום האימפקט נוגעת למקום עצירת הרכב אחרי התאונה, אלא שבעניין זה מצאתי לקבוע כי אין בראיות ובעדויות אשר הונחו בפניי, גם בשים לב לטענה כי רכב הנאשם הוזז ממקום עצירתו פעמיים כדי לספק ממצא שיכול לשפוך אור על מקום האימפקט, בשונה מהקביעה לעיל המתבססת על העדויות שנשמעו ועל מקום הטלת הולכת הרגל.

31. אציין בעניין זה, כי רפ"ק ג'ורג' במביליה (להלן: "**רפ"ק במביליה**"), אשר נקלע במקרה לזירת התאונה בסמוך לאחר התרחשותה, העיד בעדותו מיום 28.5.12 (ת/2) כי הבחין "**ברכב מסג אאודי שעצר בסמוך למעבר החצייה, ברכב לא היה נהג ומספר מטרים מהרכב שכבה אישה שנאנקה מכאבים ולידה אישה צעירה אשר החזיקה בידה. בסמוך לנפגעת נמצא אדם שהתנהל בחוסר מנוחה ובלחץ והבנתי ממנו כי רכבו פגע בהולכת הרגל, הרכב הפוגע עמד בקו תחילת מעבר החצייה. אציין כי הרכב היה בנתיב השמאלי והנהג הזיז את הרכב מבלי שהתבקש. לאחר מספר דקות בהם קראתי למוקד 100 הגיע אמבולנס אשר ניסה לחנות בנתיב הימני של הכביש. בשלב זה ביקשתי מנהג האאודי שיפנה את רכבו כדי לאפשר חניה לאמבולנס למען הגשת טיפול לנפגעת**" (ההדגשות אינן במקור).

הנאשם לעומת זאת מציין, כי לא הזיז את הרכב, אלא רק לאחר שהשוטר הורה לו לעשות כך.

32. לשיטת הנאשם, מיקום עצירת הרכב לאחר התאונה מלמד כי התאונה התרחשה לפני מעבר החצייה. דין טענה זו להידחות, שכן הדבר אינו עולה בקנה אחד עם מיקום הטלת הולכת הרגל, כפי שנמדד ע"י הבוחן.

33. יצוין, כי המומחה מטעם הנאשם, מר יואב קיץ (להלן: "**מר קיץ**") טען בחוות דעתו (נ/3) כי מקום הצבעתו של רפ"ק במביליה על מיקום שכיבת הולכת הרגל הוא ארבעה מטרים אחרי מעבר החציה, משום שהאורך של כל אבן שפה הוא מטר אחד.

לעניין זה העיד הבוחן כי העמיד את רפ"ק במביליה שיצביע היכן היתה הולכת הרגל ומדד עם גלגלת מסוף מעבר החציה ויצא 7.6 מטר (פרוטוקול הדיון מיום 17.6.14, עמ' 14, ש' 2-1).

הבוחן העיד כי לא ייתכן שהמרחק שמצולם בנ/2 הוא ארבעה מטרים כטענת מומחה ההגנה שכן אורך כל פס באבני השפה הוא שני מטרים ולא מטר אחד.

יש לציין כי גם ד"ר אוהד שרון (רופא השיניים שהולכת הרגל היתה בדרכה אליו) העיד כי הולכת הרגל שכבה אחרי מעבר החציה היכן שציין העד ג'ורג' במביליה.

אני מקבלת מסקנת הבוחן אשר ערך מדידה במקום ביחד עם רפ"ק במביליה ומעדיפה אותה על פני מסקנתו של המומחה מטעם הנאשם.

34. כאמור, גרסת הנאשם לפיה פגע בהולכת הרגל כשני מטרים לפני מעבר החציה, משמעותה כי העיף את הולכת הרגל מרחק של מעל עשרה מטרים (כאשר לוקחים בחשבון את רוחב פסי מעבר החציה ומרחק הטלת הולכת הרגל) אלא שהדבר אינו מתיישב עם מהירות נסיעה של 20 קמ"ש, כפי שגם מומחה ההגנה אישר.

לעניין זה העיד הבוחן בחקירתו החוזרת כי לפי מרחק ההטלה של הולכת הרגל אם הפגיעה היתה מתרחשת לפני המעבר כפי שטען הנאשם, מהירות הרכב בזמן הפגיעה צריכה להיות 40 קמ"ש עובדה שאינה עולה בקנה אחד עם מהירות הנסיעה לה הוא טען.

35. הנאשם נשאל כיצד לשיטתו ייתכן שבמהירות של 20 קמ"ש העיף את הולכת הרגל למרחק של שמונה מטרים (לשיטת המומחה מטעמו) והשיב: "**הערכה שלי לגבי מהירות נסיעתי היא הערכה לא עובדה שאני יכול להתחייב עליה. זוכר שהנסיעה היתה יחסית אטית, לא נסיעה מוגזמת לאיזור ולתנאים באותה שעה או בהתאמה לתנועה שהיתה.**" (שם, בעמ' 35, ש' 25-23).

אם כן, הנאשם לא נתן הסבר מניח את הדעת המיישב בין מהירות נסיעתו שהייתה איטית לבין מקום האימפקט ומרחק הטלת הולכת הרגל. אמנם לא ניתן לקבוע חד משמעית כי הנאשם הזיז רכבו לאחור, אך מיקום הטלת הולכת הרגל אינו מתיישב עם המסקנה כי התאונה התרחשה לפני מעבר החציה.

36. כאן יצויין, כי מעיון בחוות דעתו של מומחה ההגנה ותשובותיו בחקירה הנגדית עולה כי הוא התבסס על נתונים כפי שהסיק אותם בעצמו מחומר הראיות ואף בניגוד לקביעות הבוחן וכן על השערות אשר נראו לו הגיוניות.

כך, מר קיץ העיד בחקירתו כי לעניין מרחק החצייה עשה חישוב לפי חצייה בקו ישר ולא באלכסון וטען כי מדובר בהפרשי מרחק זניחים. הוא נשאל כיצד הגיע לנתון לפיו חזית האוטובוס נמצאת במרחק של 6 מטר מקו החצייה ולנתון לפיו האוטובוס נסע במהירות 25 קמ"ש והשיב כי זה שחזור על פי כל הנתונים שהכי קרובים להיגיון וכי מדובר בהערכות בהיעדר כל ממצא מוחשי. הוא הדין באשר לקביעתו לעניין אופן תנועת האוטובוס ("בהאטה לקראת התחנה") ובקצב ההאטה (2 מטרים לשניה).

לאור כל האמור התרשמתי כי אין בחוות דעתו ובעדותו של המומחה מטעם הנאשם כדי לבסס טענתו של הנאשם כי התאונה היתה בלתי נמנעת.

37. סיכומי של דבר, למרות מיקומו של הרכב לאחר התאונה בצמוד לפני קו מעבר החציה, הרי שמרחק ההטלה של הולכת הרגל מלמד כי התאונה התרחשה על גבי מעבר החציה, ומכאן אני קובעת שהולכת הרגל חצתה במעבר החצייה.

רשלנות הנאשם

38. בית המשפט העליון פסק בע"פ 558/97 **מלניק נ' מדינת ישראל** (3.5.98) בעניין החובות המוטלות על נהג בהתקרבו למעבר חצייה כדלקמן:

"מהן הנסיבות להן צריך נוהג רכב ליתן דעתו בהתקרבו למעבר חצייה? עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה; ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר חצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש; שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב; אולי יטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב; אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל."

39. מעדותו של הנאשם עולה כי הוא מכיר את האזור בו התרחשה התאונה וכי הוא נוסע בו לעיתים קרובות וכן ידע שיש במקום מעבר חצייה ותמרור 306 המוצב במקום גם התריע על כך. למרות זאת, הנאשם לא נקט באמצעי הזהירות הדרושים ופגע בהולכת הרגל על גבי מעבר החצייה, כפי שקבעתי לעיל.

40. למעלה מן הצורך, אבהיר כי גם לו הייתי מסיקה כי התאונה התרחשה לפני מעבר החצייה, עדיין מדובר

בתחום מעבר החצייה בו מוטלת על הנהג חובה לצפות את הימצאותם וחצייתם של הולכי רגל במקום.

הלכה פסוקה היא כי על נהג הקרב למעבר חצייה מוטלת חובת צפיות, ועליו לנקוט במשנה זהירות בסמוך למעבר חצייה (רע"פ 6073/09 תגדייה נ' מ"י(4.11.10)). חובת הצפיות של הנהג אינה מצטמצמת אך למעבר החצייה עצמו אלא עליו לצפות הימצאותם של הולכי רגל גם בתחום מעבר החצייה ולנקוט משנה זהירות.

41. הנאשם טען כי האוטובוס חסם לו את שדה הראיה ולכן לא יכול היה להבחין בהולכת הרגל שחצתה מימינו. לטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו, לא בוצע מבחן שדה ראייה או ניסיון שחזור על ידי הבוחן לעניין שדה הראייה של הנאשם ביחס לאוטובוס.

לעניין זה העיד הבוחן כי לא ניתן היה לערוך ניסוי שדה ראייה משום שהנאשם העיד שאינו יודע היכן עמד האוטובוס. מכל מקום, ובבחינת היא הנותנת, אם האוטובוס חסם לגמרי את שדה הראיה של הנאשם מצד ימין, הרי שעל אחת כמה וכמה היה צריך הנאשם לעצור את רכבו לפני מעבר החצייה. טענתו כי כמו שהאוטובוס מימינו האט ובלם גם הוא עשה זאת אינה עולה כדי מילוי חובותיו, מה עוד כאמור שקבעתי כי האוטובוס עצר.

42. מעדותו של הנאשם עולה כי התרשל בנהיגתו. אמנם לא ניתן לקבוע כי הנאשם עקף או ביקש לעקוף את האוטובוס אך מכל מקום, משחסם לו האוטובוס את שדה הראיה באופן שלא יכול היה להבחין מצד ימין בהולכי רגל המבקשים לחצות את מעבר החצייה, היה מחויב לנקוט בכל אמצעי הזהירות הדרושים ולעצור את רכבו לפני מעבר החצייה.

43. יפים לענייננו הדברים שנפסקו בע"פ 8827/01 שטרייזנט נ' מ"י, פ"ד נז (5) 506 (2003):

"חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג, או אף חובה היא המוטלת על נהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה...חובה זו קיימת גם כאשר מקצת מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג: בין בשל רכב החונה ליד מעבר החצייה, בין בשל כלי רכב אחרים הנוסעים לפניו והמונעים ממנו מראות את הנעשה במעבר החצייה ובין מכל טעם אחר. במקרים שכאלה חובה היא המוטלת על הנהג לצפות כי באותו "שטח מת" שנוצר במעבר החצייה עשוי להימצא הולך רגל - הולך רגל המניח כי נהגים המתקרבים למעבר החצייה יכלכלו את נסיעתם כך שלא יפגעו בו ויאפשרו לו להשלים בשלום את חציית המעבר".

44. לעניין תוצאות התאונה, גב' ג' הגישה מסמכים רפואיים (ת/3 ו-ת/4) מהם עולה כי נחבלה חבלות של ממש, נגרמו לה שברים באגן והיא עברה ניתוח לצורך קיבוע ושיקום ממושך. העידה כי היא סובלת מכאבים ברגל וכי היא צולעת ונעזרת בקב להליכה. כמו כן העידה כי היא מוגבלת בישיבה ממושכת ונוסעת נסיעות קצרות בלבד.

45. סיכומו של דבר, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר. בהתאם, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

46. המזכירות תשלח עותק הכרעת הדין לצדדים ותזמנם לדיון טיעונים לעונש ליום 28.1.18 בשעה 09:30.

ניתנה היום, י' טבת תשע"ח, 28 דצמבר 2017, בהיעדר הצדדים ובהסכמתם.